

En meget ynkelig

Biise

om

den besynderlige Fange,

ved Navn

Niels Johansen,

Bøver i Lolland.

Som udstod sin tilberlige Dom paa
Lorrildhede d. 11. Sept. 1776.

Begynder saaledes:

Bil i mig nu høre, &c.

Synges som:

Jeg syndige Fange fremkomer
heel bange

Trykt hos J. N. Thiele.

1.
Vil I mig nu høre, Hvad jeg vil
fremføre; Jeg syndige Kree Frem-
kommer heel bange, For Synderne
mange At lide med Spee; Jeg kan
ikke skylde Paa nogen min Bylde;
Jeg selv skyldig er: Jeg ene har lo-
bet, I Synden mig soobet, Giort
mangen Usfærd.

2. Min Fader og Moder mig tid-
lig forlode; En Mand mig antog;
Jeg kaldte ham Fader, Han mig en
forlader, Men ærlig opdrog. Den Tid
jeg var bleven Ved Daaben indskre-
ven Til Herren saa from, Saa lod
han mig lære, At kende den Herre,
Min Borne-Lærdom.

3. Han

3. Han holdt mig i Skolen, Til
Communitionen Jeg Pagten indgaaer,
Som andre har lovet For mig udi
Daaben, For jeg kom til Aar. Der
jeg kom til Alters, En Christen jeg
kaldtes; Da lærde han mig, Mit
Haandværk at øve, Som mig kunde
føde Ved Arbeid og Flid.

4. Der jeg hannem sviged', Og ilde
henleved' Med Stedmoder min I Blod-
Kams Belyster, det han ikke vidste,
Jeg øved' med hvin; Han lærde mig ær-
lig Og viste mig tierlig; Han gav mig
tre Stoel', Med al den Behøve, Som
de skulde føre, Og jeg dem forstoed.

5. Han gav mig alt mere Hvad til
et Boe hører, Oræg, Bæster og Bogn,
Han satte mig dære, Hvor jeg mig
kund' nære, I Bederstrups Sogn; Saa
lod han mig blive, Fra mig sig begiver,
Paa det at jeg kan Desbedre mig nære
Dg søge med Tre Alt komme i Stand.

6. Da blev jeg strax modig, For jeg
kom paa Fode, Fløy bønere an, End jeg
kund' udføre, Med Stierning at giøre,
Og Arbeid med Haand. Jeg laante
saa længe Mangfoldige Penge, Til jeg
kom i Steld, Saa vilde jeg stiele, Min
Steld at betale, Deri tog jeg Feil.

7. Jeg

7. Jeg forste Gang stiele Fem og
tve Daler Paa Bederstrups Gaard;
Jeg siden stial flere Fra Degnen des-
verre, Udi Besterborg. Jeg gik hen til
Helling, at laane og stiele; Jeg Pen-
ge der saae. Saa kom de til Hove, Og
jeg blev tilbage, Da fandt jeg ret paa.

8. En Pige den Tiden I Gaarden
var liden, Paa ottende Aar; Hun kun-
de ey tie, Begyndte at skrige, Der jeg
hende saae; Jeg gik hen saa stille Og
sagde: min Lille! Hvi græder du saa?
Greb hende om Halsen Paa Stedet,
og qvalte Det uskyldig Noer.

9. Saa gik jeg at tage Alt hvad
mig behaged'; Jeg rykte det bort. Saa
stak jeg an Ilden, Og lod den forspil-
de Al den ganske Gaard. Saa gik jeg
gesvinde Og lod mig indfinde I Mar-
ten ogsaa Blandt Høstfolket mange;
Men Ilden anfanger i Lue at staae.

10. Saa var jeg den forste, Der
saagde det regte, Da Ilden var løs.
Løb strax hen til Steden, Og blalp
dem at redde, Og var deres Trost.
Jeg Ovinden opløstter, Og sagde: min
Syster, Bedrøv dig ey saa; Det Gud
nu har saaret, Kan læges i Morgen,
Det skal du forstaae.

11. Jeg

11. Jeg sulld mig indfinder, Og dem
overvinder Fra Tanker at faae, At jeg
var den Mester, Som saadanne Lister
Havde fundet paa. Der jeg fik at vide,
At jeg kunde blive, For Mistanke frie,
Saa fik jeg i Sinde, at gaae hen
til Lunde, og stiele paa nye.

12. Der en Skolemester Jeg da
monne gieste En Lovdags Nat; Jeg
kom der kun silde, Som jeg ogsaa vilde,
Og letted' min Hat. Jeg sagde: min
Kiere! Kan jeg ikke være Hos eder i
Nat? Han frygted' for Fare, Og kunde
knap svare; Dog sagde han Ja.

13. Jeg kiender jer ikke, Men i
kan dog ligge Hos mig denne Nat. Om
Morgenen sage Han opstod, at tage En
Bibe Tobak. Han tændte da Ruset, At
see udi Huset; Da sagde jeg det: Jeg
maae nu opstige, Farvel eder sig; Thi
jeg skal affed.

14. Jeg bad ham mig nytte, En
Seddel at bytte, Og hjælpe paa mig.
Han tog den, oplukte Skarplet, han
brugte at glemme sit i. En List jeg
ham spille, Og hastelig skilte Ham af
med sit Liv; Paa grunneste Maade
Hans Tarne udtraadde Paa Gul-
vet for mig.

15. Jeg

15. Jeg tog hans Klenoder, Og skaf
Jld paa Skolen, Saa gik jeg derfra.
So Karle mig meder Paa Beten, som
løber Til Jlden, de faae. De af mig
forstode, Det var Lindes Skole, Og
at jeg løb hen Til Præsten i Tide,
At lade ham vide, Men kommer igjen.

16. De Karle mig kiendte; Mit
Maal jeg forvente, Det robede mig.
Jeg løb ganske sage, Men kom et til-
bage. De stod og dert. Derpaa jeg blev
tagen, Til Naskov hendragen, Og sat i
Arrest, Til jeg fik at vide, Hvad jeg
skulde lide, Min Dom blev oplæst.

17. Min Landsdom saa gives, At
jeg skulde knibes, og miste dertil Min
Haand og mit Hoved, Paa Steplen
at sove; Men Kongen er mild, Vor
naadigste Konge Formildet mig Dommen.
Nu byder han saa, Mit Hoved at
tabe, Det Stagen skal have, Og Step-
len min Krop.

18. Jeg kunde ei tænke, At jeg tor-
de vente Saa naadig en Dom; Thi
jeg een blandt alle Besynderlig kaldes
Som hiin Barabbam, Som der løs
blev givet Da Frelseren lidde, For al
vor Synd, Da Joderne strege: Lad
Barabbam leve, Korsfæste Jesum.

19. Den

19. Den Dom ingenkunde Min
Synd kan forløse, Men Naade saa
stor Stor, at jeg med Glæde Til
Himlen kan svæve Til Englenes Chor.
Gud har mig tilgivet, Hvad jeg har
bedrevet Her paa denne Jord. Jeg
beder tillige, At I vil tilgive Min
Synd, som er stor.

20. Jeg beder og eder, I hertelig
beder en Bøn nu med mig, At Gud
af sin Naade Min Siel vil antage
Udi Himmerig. Derpaa jeg vil sige
Farvel nu med Glæde, Jeg farer nu
hen, I Himlen at være Hos Frelse-
ren flere, Han være vor Ven!

21. Derpaa jeg nu bukker Og Dy-
nene sukker For Bodelens Haand. O
Herre Gud Fader! Som Synden
forlader, annamme min Nand! Min
Frelser saa blodig Er Sielen vist
naadig; Han har mig forløst. Min
Troe jeg nu grunder, Paa Frelserens
Bunder, Og doer med den Trost

